

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

לפני כבוד השופט אמיר צ'נוביץ

התובעת פלונית

נגד

הנתבעת התאגיד המנהל של המאגר לביטוח רכב חובה ("הפול") בע"מ

פסק דין

1. התובעת, ילידת 4.11.1987 נפגעה בתאונת דרכים אשר ארעה ביום 12.5.16 (להלן: "התאונה"), בעת שהוסעה באופנוע, נהוג בידי בעלה ומבוטח אצל הנתבעת, כאשר רכב צד שלישי פגע בהם.
2. בשל נזקי הגוף שנגרמו לתובעת בתאונה, הגישה התובעת תביעה זו לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים").
3. אין מחלוקת בין הצדדים אודות חבות הנתבעת לפצות את התובעת. הצדדים חלוקים בשיעור הנכות התפקודית שנגרמה לתובעת וגובה הפיצוי.
4. במסגרת שמיעת הראיות בהליך העידו מטעם התביעה, התובעת ובעלה, אשר הגישו תצהירי עדות ראשית וכן, רו"ח גלית סלומון ורו"ח דוד חנוכה, אשר נחקרו בחקירה נגדית. המומחית בתחום א.א.ג, ד"ר יעל גרטי גרוס, זומנה על ידי התובעת ונחקרה על חוות דעתה. המומחה בתחום האורתופדי, ד"ר רן טיין, זומן על ידי הנתבעת ונחקר על חוות דעתו. הצדדים הגישו סיכומים בכתב.

העובדות, הפגיעה והנכות הרפואית

5. התובעת פונתה ממקום התאונה באמבולנס לבית החולים מאיר בכפר סבא, כשהיא סובלת מחבלות בגופה, אובחן שבר בגליל המרוחק בבוהן רגל ימין, שבר באצבע 2 בכף רגל ימין ושבר בפיקה בברך שמאל. התובעת אושפזה בבית החולים מיום 12.5.16 ועד ליום 23.5.16 (סה"כ 12 יום). ביום 23.5.16 הועברה התובעת על פי המלצת רופאי ביה"ח להמשך שיקום באשפוז, למרכז הרפואי "בית הלב" בבת ים, ממנו שוחררה לביתה ביום 16.6.16 (24 יום). סה"כ אשפוז 36 ימים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

6. התובעת התלוננה לאחר התאונה על כאבים, הגבלת תנועה בברך וכתף שמאל, טנטון וירידה בשמיעה, חרדה, הפרעות שינה ואובחנה כסובלת ממצב דכאוני עם מרכיב פוסט טראומתי.

7. בבדיקת MRI לכתף שמאל מיום 3.4.19 הודגם קרע חלקי של גיד SS וקרע מלא של גיד הביצפס. ביום 2.9.19 אושפזה התובעת בבית"ח "אסותא" בתל אביב לצורך ניתוח לתיקון הקרעים בכתף שמאל, וביום 3.9.19 שוחררה לביתה עם המלצה למנוחה, יד במתלה, משככי כאבים, פיזיותרפיה והמשך מעקב רפואי. (סה"כ 2 ימים), ובסה"כ בעקבות הפגיעה מהתאונה אושפזה במצטבר 38 ימים.

הנכות הרפואית

8. בית המשפט מינה שלושה מומחים רפואיים - בתחום האורתופדי, בתחום א.א.ג. ובתחום הפסיכיאטרי.

9. בתחום האורתופדי, מונה ד"ר רן טיין, אשר קבע בחוות דעתו מיום 8.1.22, כי בעקבות התאונה נותרו לתובעת נכות צמיתה – נכות בשיעור 15% בגין תחלואת כתף שמאל, 5% בגין תחלואת ברך שמאל, ממנה יש להפחית 1/3 בגין מצב קודם, היינו, 3.33% בגין התאונה. נכות בשיעור 2.5% בגין תחלואת בהונות כף רגל ימין. 15% בגין צלקות אסתטיות. נכות זמנית 100% - 3 שבועות ממועד התאונה, ובהמשך 50% למשך 3 שבועות. לאחר הניתוח מיום 2.9.19, 100% למשך 3 חודשים, ובהמשך 50% למשך 6 שבועות ו-30% ל-6 שבועות נוספים.

ד"ר טיין נחקר בבית המשפט על חוות דעתו, הוצג לו סרטון מיום 18.5.22 (שהוגש מטעם הנתבעת כמוצג 5/), בו נראית התובעת כשהיא מניעה את כתף שמאל. המומחה בעדותו מצא להפחית מהנכות בשיעור 15% שקבע בחוות הדעת בגין תחלואת כתף שמאל ולהעמידה על 10%, מאחר וראה שטווחי התנועה טובים יותר גם בהרמת הכתף וגם בסיבוב הפנימי (פרוטוקול מיום 16.1.24 עמ' 85 ש' 32-33).

10. התובעת בסיכומיה חולקת על הפחתת הנכות, שנעשתה לטענתה במחי יד, לאחר צפייה בסרטון, מבלי שהמומחה יכול היה למדוד זוויות, ועל סמך התרשמות מסרטון קצר, התרשם כי טווח התנועה הנוכחי של הסיבוב הפנימי טוב יותר מטווח של 65 מעלות שמדד במרפאתו. התובעת טוענת כי יש להעדיף את ממצאי הבדיקה שערך המומחה במרפאתו בה נמדדו זוויות התנועה על פני התרשמות מהסתכלות שטחית בסרטון. התובעת מסכמת נקודה זו ומבקשת להפחית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

לכל היותר מנכותה בגין כתף שמאל 2.5%, כך שנכותה האורתופדית המשוקללת תעמוד על שיעור של 29.9%.

11. המומחה זומן לחקירה והוקרנו בפניו סרטוני מעקב המדגימים תנועות כתף שמאל - בהם נראית התובעת כשהיא מרימה ללא מגבלה את שתי הידיים, לרבות יד שמאל, סוגרת את תא המטען האחורי של הרכב, מרימה על ידיה ילדים קטנים, מושכת החוצה ילד קטן דרך חלון הרכב, נוהגת, עורכת קניות בסופר וסוחבת שקיות כבדות (דוחות המעקב הוגשו וסומנו 2/3, 3/4) - מצא כי התפקוד טוב יותר, טווחי התנועה טובים מאלה שנמצאו בבדיקה הקלינית שערך במרפאתו. (עמ' 83 לפרוטוקול ש' 16, 32 ועמ' 86 ש' 14).

12. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים בסיכומיהם לעניין זה, לא מצאתי טעמים המצדיקים סטייה מקביעותיו של מומחה בית המשפט בתחום האורתופדי, כאשר קביעתו של המומחה היתה ברורה ומנומקת.

התובעת התלוונה על כאבי גב, אולם המומחה קבע בחוות הדעת וחזר על כך בחקירה (עמ' 84) כי לא התרשם מנכות הקשורה בעמוד השדרה.

על כן, הנכות בגין תחלואת כתף שמאל של התובעת תעמוד בהליך זה על שיעור של 10%. כך שנכות האורתופדית המשוקללת הינו בשיעור 27.9% (הנכות הצמיתה המשוקללת ללא הצלקות- בשיעור 15%).

13. בתחום הא.א.ג, מונתה ד"ר יעל גרטי גרוס, אשר קבעה בחוות דעתה מיום 8.1.22, כי בעקבות התאונה לא נותרה בתחום זה לתובעת נכות צמיתה. המומחית נחקרה על חוות דעתה על ידי התובעת בחקירה נגדית. המומחית עמדה על ממצאי ומסקנות חוות דעתה. התובעת בסיכומיה הודיעה כי לא תובא בחשבון נכות כלשהי בתחום הא.א.ג.

14. בתחום הפסיכיאטרי מונה ד"ר אלי קריצימן, אשר קבע בחוות דעתו מיום 7.7.22, כי התובעת סובלת מהפרעה פוסט טראומטית (PTSD) שפרצה זמן רב לפני התאונה והוחמרה בעקבותיה, בגינה קבע נכות צמיתה בשיעור 15% אשר יש לייחס רק מחצית מנכות זו (שיעור 7.5%) לתאונה נשוא התביעה.

הנכות הרפואית המשוקללת של התובעת עקב התאונה הינה בשיעור 33%.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

דיון ומסקנות

הנכות התפקודית

15. התובעת טוענת בסיכומיה כי נכותה התפקודית ו/או הגריעה מכושר השתכרותה הינו בשיעור 29%, כשיעור נכותה האורתופדית והנפשית ומחצית מהנכות בגין הצלקות, בעוד שהנתבעת טוענת בסיכומיה כי הנכות התפקודית נמוכה לעין שיעור מזו הרפואית ועומדת על 10%.
16. נכותה האורתופדית של התובעת כולל נכות בשיעור 15% בגין צלקות, שהינן אסתטיות ונעדרות משמעת תפקודית. ישנן נכויות מזעריות, בגין אצבעות הרגליים 2.5%, ובגין ברך שמאל 3.33%, ונכות בגין כתף שמאל בשיעור 10%, ביד הלא דומיננטית.
- כמו כן, נכות נפשית קלה (7.5%), אשר ד"ר קריצימן מציין בחוות דעתו שהתובעת מתפקדת טוב בבית (עם 4 ילדים קטנים), עובדת בעסק משפחתי ואין נסיגה בתחום החברתי, המלמדים כי לנכותה הנפשית משמעות תפקודית מועטה.
17. התובעת העידה בסעיף 13 לתצהיר עדותה כי בעקבות התאונה היא סובלת מכאבים והגבלה בתנועות כתף שמאל, ברך שמאל, כף רגל ימין ואצבעות ונותרה צלקת מכערת ומכאיבה ביד ובגפיים התחתונות. לטענתה סובלת ממצב רוח ירוד, עצבנות יתר, חרדות, הפרעות בשינה, סיוטים ומחשבות טורדניות ונוקקת לטיפול נפשי. מתקשה בעמידה והליכה ממושכת, בהתכופפות בעליה ובירידה במדרגות ובהרמת חפצים כבדים.
18. על פי תצהיר עדותה של התובעת ושל בעלה, ועדותה בבית המשפט במסגרת החקירה הנגדית העידה התובעת כי עבדה מאז חודש אפריל 2016 ובמועד התאונה, כפקידה בעסק עצמאי לתיקון מחשבים של בעלה. העידה כי לאחר התאונה חזרה בחודש 07/2017 לעבוד בעסק ומאז 2018 הפכה לשותפה בעסק יחד עם בעלה, כאשר בחודש 03/2021 העסק הפך לחברה בע"מ כאשר היא ובעלה בעלי מניות בחלקים שווים.
19. על פי תצהיר עדותה (ס' 18), העסק כולל כיום בנוסף לתיקון מחשבים, שירותים נוספים, מצלמות אבטחה, אזעקות, אינטרקום. ע"פ עדותה היא משמשת כיום כמזכירה, מתאמת התקנות, פוגשת לקוחות פוטנציאלים (מחוץ לבית), מבצעת תשלומים לספקים, מקבלת סחורה, שירות לקוחות. נדרשת להרים ארגזי ציוד סחורה שמגיעה ולסדרם במדפים, לפעמים צריך להרים מחשבים, כבלים, פעולות אשר בשל מגבלותיה קשה לה כיום לבצען ונדרשת לעזרת בעלה. עייפה לאורך היום, מאחר ואינה ישנה טוב, ונדרשת להפסקות כדי לנוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

20. על פי עדותה של התובעת ובעלה, במועד התאונה עבדה התובעת בעסק של בעלה לתיקון מחשבים בעבודה משרדית כמזכירה בעסק. מהעדויות שנשמעו עולה כי עבודתה גם כיום, לאחר שפעילות העסק הורחבה, מתיקון מחשבים למתן שירותים נוספים, התקנות של ציוד מצלמות אבטחה, מערכות אזעקה ואינטרקום, נותרה עבודה משרדית, בה היא משמשת כמזכירה בעסק, המתנהל במשרד שבביתם של התובעת ובעלה, כך שבשים לב לסוג עיסוקה אשר אינו מצריך מאמץ פיזי של עמידה ממושכת, הליכה ממושכת או הרמת משאות כבדים במיוחד, מדובר לכל היותר בפגיעה בעלת משמעות תפקודית נמוכה, אשר כפי שיפורט להלן, אינה מוצאת כל ביטוי כיום בפגיעה בכושר ההשתכרות של התובעת.

מלבד טענות בעלמא כי העבודה כוללת הרמת ארגזי סחורה וציוד כבד, לא הוצגו ראיות לעניין היקף המשקלים וכמויות הסחורה אותם נדרשת התובעת להרים במסגרת עבודה או כי מדובר במשא כבד במיוחד, החורג מכושרה התפקודי במומה, כך שלא הוכח לבית המשפט כי מדובר התובעת מתקשה לבצע עבודתה זו.

21. מהעדויות והראיות שהובאו לפני בית המשפט עולה כי הכנסתה ושכרה של התובעת לא זו בלבד שלא פחתו בעקבות התאונה נשוא התביעה אלא אף הושבח. התובעת מפרטת בסיכומיה את הכנסותיה מאז התאונה בשנת 2016 ועד שנת 2023, כאשר לפי נתונים אלה עולה כי הכנסתה הושבחה לאחר התאונה, עובדה התומכת ומתיישבת עם כך שהנכות התפקודית של התובעת נמוכה מהנכות הרפואית.

בסיכומי התובעת נטען כי הכנסותיה היו -

בשנת 2016 – לאחר שסיימה תקופת אבטלה בה שהתה (07/2015 – 03/2016), החלה לעבוד בעסק של בעלה החל מיום 1.4.16 והשתכרה בממוצע שכר של 4,455 ₪ נטו לחודש. (תלושי השכר נספח ג'1).

בשנת 2017-השתכרה בממוצע 9,803 ₪ נטו לחודש.

בשנת 2018 –השתכרה בממוצע 7,921 ₪ נטו לחודש.

בשנת 2019 – השתכרה בממוצע 11,790 ₪ נטו לחודש.

בשנת 2020 – השתכרה בממוצע 17,848 ₪ נטו לחודש.

בשנת 2021 – השתכרה בממוצע 10,561 ₪ נטו לחודש.

בשנת 2022 – השתכרה בממוצע 12,083 ₪ נטו לחודש+ הפרשת מעסיק 750 ₪.

בשנת 2023 – השתכרה בממוצע 11,177 ₪ נטו לחודש+הפרשת מעסיק בסך 838 ₪.

22. הנתבעת הציגה במסגרת ראיותיה מספר סרטוני חקירה, בהם צולמה התובעת כשהיא נוסעת לעשות סידורים, קניות. מסרטונים אלה עולה כי התובעת נוהגת ברכבה, מרימה בידיה שקיות קניות, נושאת על ידיה את ילדיה. התובעת אינה מכחישה עובדות אלה בסיכומיה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

סרטונים אלה אינם מתיישבים עם טענתה של התובעת לקיומה של מגבלה וקושי בהרמת ציוד/סחורה במסגרת עבודתה, ומתיישבים יותר עם המסקנה כי הנכות התפקודית של התובעת נמוכה משיעור נכותה הרפואית.

23. התובעת טוענת בסיכומיה כי הינה נעדרת השכלה ו/או הכשרה מקצועית כלשהי, עובדת בעסק משפחתי יחד עם בעלה, המהווה מבחינתה מעין "חממה", המאפשר לה לעבוד באופן גמיש ומן הבית, אולם יש להביא בשיקול דעת האפשרות שבעתיד עלולה התובעת למצוא עצמה מחוסרת עבודה, אם מחמת סגירת העסק, או כל סיבה אחרת, ובהיותה כיום כבת 37, לפנייה עוד 30 שנות השתכרות עד לגיל פרישה (67), כך שיש לקבוע שיעור ההפסד החודשי הצפוי בעתיד, גם אם לא נגרם כזה כיום, כשחלילה תידרש בעתיד לחפש מקום עבודה חדש.

24. בנסיבות שתוארו, באתי לכלל מסקנה כי הנכות התפקודית של התובעת נמוכה משמעותית מהנכות הרפואית של התובעת.

התובעת לא הועסקה ע"י בעלה טרם התאונה/תלושי שכר חודשים 04-05/16 - פיקטיביים

25. התובעת טוענת כי לאחר שסיימה תקופת אבטלה של כ-9 חודשים שהחלה ביולי 2015, החלה לעבוד כמזכירה ביום 1.4.16 בעסק של בעלה, והשתכרה בממוצע 4,455 ₪.

26. הנתבעת טוענת בסיכומיה כי התובעת לא עבדה בפועל אצל בעלה לפני התאונה, וכי תלושי השכר שהוצאו לחודשים 04-05/2016, לפיהם כחודש וחצי לפני התאונה החלה לעבוד כפקידה שכירה בעסק של בעלה, הינם תלושי שכר פיקטיביים שהוצאו בדיעבד לאחר התאונה.

להוכחת טענה זו הנתבעת הציגה את דו"ח רווח והפסד של בעלה של התובעת (יוסף נעוס) לחודשים 01-04/2016 (סומן ג' במסגרת מוצג נ/1), שבו לא פורטו הוצאות שכר עבודתה של התובעת, דבר המעיד לדבריה כי תלושי השכר שקריים. כמו כן, הפנתה לעובדה שתלושי השכר שצורפו על ידי הנתבעת (נספח ג'1) הודפסו רק ביום 20.6.16. עוד צרפה הנתבעת תעודת עובד ציבור של המל"ל (סומן נ/6) לפיו הדיווח למל"ל על שכר עבודתה של התובעת בשנת 2016 נעשה רק בשנת 2017, המלמד לטענתה על חוסר הלימה בין מועדי הדיווחים לביטוח לאומי ולמס הכנסה על הכנסות התובעת, לבין המועד שבו הדיווחים היו אמורים להתבצע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

27. התובעת טוענת בסיכומיה כי טענת הנתבעת לפיה התובעת כלל לא עבדה במועד התאונה וכי תלושי השכר פיקטיביים הינה טענה חדשה שעלתה לראשונה בסיכומי הנתבעת, לא נטענה בכתב ההגנה ו/או בתחשיב נזק הנתבעת ומהווה הרחבת חזית פסולה שאין להתירה. כמו כן, טוענת התובעת כי מאחר ונטענת כלפיה טענת מרמה, מצריכה נטל הוכחה מוגבר ממאזן ההסתברויות הרגיל, ונטל זה מוטל כולו על הנתבעת אשר לא הורם.

28. עיון בכתב ההגנה ותחשיב הנזק שהוגשו מטעם הנתבעת מעלה כי הנתבעת לא העלתה באופן מפורש ו/או משתמע טענת מרמה כלפי התובעת ו/או טענה כי התובעת לא עבדה לפני התאונה כמזכירה בעסק של בעלה, מלבד הכחשה כללית וסתמית של עובדות כתב התביעה, אשר אין די בה.

בנסיבות אלה העלאת טענה לראשונה בסיכומי הנתבעת מהווה הרחבת חזית אסורה אשר די בה כדי לדחות את הטענה.

29. אף לגופו של עניין מצאתי לדחות את הטענה. מטעם התובעת העידה רו"ח גלית סלומון שטיפלה בתיקו של יוסף נעוס (בעלה של התובעת) באותה תקופה בשנת 2016, אשר העידה כי מועד ההדפסה של תלושי השכר הוא טכני בלבד, וכי בפועל התלושים הוצאו כל אחד בחודש העוקב, אולם תלושי השכר המקוריים לא נשתמרו בידיה בשל חלוף הזמן.

רו"ח סלומון העידה בבית המשפט כי דו"ח הרווח והפסד שהוצג ע"י הנתבעת הינו דו"ח חלקי, שכולל רק הוצאות המדווחות למע"מ, ועל כן, אינו כולל שכר עבודה וביטוח לאומי (המדווחים בתוכנה אחרת). רו"ח סלומון צרפה את דו"ח הרווח והפסד (המלא) ליום 31.12.2016, שהופק בתוכנת "חיסולית" (צורף כחלק מהבקשה להבאת ראיות הזמה - בע"מ 11 לבקשה מס' 76), לעומת הדו"ח רווח והפסד החלקי שהציגה הנתבעת, שהופק בתוכנת "עצמאית".

אשר למועד הדיווח למל"ל, הסבירה רו"ח סלומון במכתב שערכה אשר הוגש לבית המשפט, כי הדיווחים נעשו במועד, שאחרת היו גוררים קנסות. כמו כן, צרפה רו"ח סלומון דוחות 102 בגין דיווח על שכרה של התובעת בגין חודש 04+05/2016 (ע"ס 4,456 ₪ בכ"א מחודשים אלה), ששודרו למל"ל ביום 19.7.16. (צורפו כנספחים לבקשה מס' 83+84 לצירוף ראיות מטעם התובעת), מסמכים הסותרים את תע"צ המל"ל (נ/6), אשר לא נתמך בכל אסמכתא לעניין מועדי הדיווח.

יתר על כן, העדה רו"ח סלומון צרפה הודעה שניתנה לביטוח הלאומי על העסקת עובד אחד החל מיום 1.4.15 (סומן נספח א' לבקשה מס' 83), כאשר הודעה זו הוגשה למל"ל ביום 4.5.15, 8 ימים לפני התאונה.

אומנם במסמך לא מפורטים פרטי העובד/ת בגינו ניתן הדיווח, אולם מעדות התובעת ובעלה עולה כי בשנת 2016 לא היו עובדים נוספים בעסק והנתבעת לא הביאה כל ראיה המלמדת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

אחרת. (ראה: נספח ד' 2 לתצהיר התובעת – "דו"ח חשבון על עובדים שהועסקו, תשלומים וניכויים לשנת המס 2016").

לאור כל המפורט לעיל, הוכח לבית המשפט כי התובעת החלה לעבוד בעסק של בעלה לפני התאונה החל מיום 1.4.16, ולא הוכח כי מדובר בתלושי שכר פיקטיביים.

דו"ח כספיים 2018-2019 שהוגשו מטעם הנתבעת אינם משקפים הכנסותיה

30. הנתבעת טוענת בסיכומיה כנגד דוחות רווח והפסד שצרפה התובעת לראיותיה בגין שנות המס 2018 ו-2019. התובעת ובעלה העידו כי בשנים אלה היו שותפים בעסק. התובעת הגישה בין היתר במסגרת ראיותיה דוחות שומה מס הכנסה ודוחות רווח והפסד מבוקרים לשנים אלו (דוחות השומה -נספח ה'2 לתצהיר התובעת ונספח יז' לבקשה מס' 65), לפיהם בשנת 2018 החלוקה בין השותפים היתה 66.6% ליוסף נעוס (הבעל) ו-33.33% לתובעת, ואילו בשנת 2019 החלוקה בשותפות היתה שווה -50% לכל אחד מהם. הנתבעת הגישה במסגרת ראיותיה דוחות רווח והפסד בלתי מבוקרים לשנים 2018-2019 (נספחים א' ו-ב' למוצג ג/1), בהם מצוינת חלוקה שונה מזו שפורטה בדוחות שהוגשה על ידי התובעת, של 100% ליוסף נעוס ו-0% לתובעת. נוכח הסתירה הלכאורית בנתונים העולים מהדוחות שהוגשו על ידי כל אחד מהצדדים, הגישה התובעת בקשה להבאת ראיות מפריכות ועדותו של רו"ח דוד חנוכה לצורך הבהרת עניין זה, ובית המשפט התיר זימון עד זה על מנת להגיע לחקר האמת.

31. הצדדים אינם חלוקים כי דוחות הרווח והפסד לשנים 2018-2019 שצרפה הנתבעת, הינם מסמכים שהוצגו במסגרת תביעה קודמת שניהל בעלה של התובעת בגין פגיעתו מהתאונה הנדונה, הליך שהסתיים בשנת 2020, אשר התובעת לא היתה צד לה.

32. הנתבעת טוענת בסיכומיה ולראשונה כי נוכח הסתירות בין דוחות רווח והפסד שהציג הבעל בתביעה שניהל, לבין אלה שמציגה כיום הנתבעת, אין כל אפשרות לגזור קביעות ו/או מסקנות כלשהן ממסמכי ההכנסה אשר הגישה התובעת, ואשר לטענתה אינם משקפים את ההכנסה האמיתית של התובעת בגין 2018/19.

33. רו"ח דוד חנוכה העיד בבית המשפט כי שימש כרו"ח של העסק, שותפות שניהלו יוסף נעוס והתובעת, בשנים 2017-2019. בעדותו הסביר כי מדובר בדוחות שונים הנערכים לצרכים שונים, באמצעות תוכנות הנהלת חשבונות שונות, כאשר הדוחות שהציגה הנתבעת הופקו בתוכנת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

"עצמאית", המיועדת להנהלת חשבונות שוטפת, ואינם אמורים לשקף את החלוקה בין השותפים, מאחר שאינם מוגשים למס הכנסה.
רו"ח חנוכה העיד כי הדוחות המחייבים הם הדוחות המבוקרים שהוגשו במסגרת ראיות התובעת. דוחות אלה מוגשים למס הכנסה ומהווים בסיס לדו"ח השומה. (ראה: "אישור רו"ח חנוכה מיום 28.1.24 – נספח א' לבקשה להבאת ראיות מפריכות, ועדותו, פרוטוקול מיום 9.5.24 עמ' 158-163).

34. בניגוד לטענת הנתבעת כי דוחות רווח והפסד אלו זהים למעט השוני באחוזי הבעלות של השותפים, מעיון והשוואה בין הדוחות המבוקרים שצרפה התובעת לבין הדוחות שצרפה הנתבעת, נמצא כי אינם זהים כלל ועיקר. כך לצורך הדוגמא בלבד, בשנת 2018 בדו"ח הבלתי מבוקר לא מופיעות הוצאות פחת, המופיעות בדו"ח המבוקר שהגישה התובעת. ובשנת 2019, בדו"ח הלא מבוקר מופיע בסעיף "קניות" – סכום של 187,112 ₪ לעומת סכום של 185,394 ₪ בדו"ח המבוקר וכך עוד שינויים נוספים.

35. מעיון בדוחות השומה של מס הכנסה לאותן שנים (נספח ה' לתצהיר התובעת), ניתן להיווכח שהנתונים בהם זהים לנתונים המופיעים בדוחות המבוקרים שהוגשו ע"י התובעת (ולא בדוחות שהגישה הנתבעת). כך, בשנת 2018 הכנסות התובעת מעסק לפי דוח רווח והפסד המבוקר (נספח יז' לבקשה לצירוף ראיות- בקשה מס' 65), עומדת על 67,983 ₪ כאשר הכנסה זו תואמת את הכנסתה מעסק הרשומה בדו"ח השומה לאותה השנה, בסך 63,372 ₪ (ההפרש נובע מהוצאות השתלמות בסך 4,611 ₪ כמפורט בדף האחרון של דו"ח השומה – עמ' 230 לראיות התובעת). כך גם לגבי שנת 2019, בדוח רווח והפסד המבוקר שהוגש ע"י התובעת מופיעה הכנסה לתובעת בסך 98,772 ₪ התואמת את הכנסתה המופיעה בדוח השומה מס הכנסה (94,327 ₪ + 4,445 ₪ הוצאות השתלמות- עמ' 331,334 לראיות התובעת).
העובדה כי דוחות השומה שהופקו בגין שנים אלה תואמת את דוחות רווח והפסד שהוגשו מטעם התובעת, תומכת ומתיישבת עם טענות התובעת לגבי הכנסותיה כשותפה בעסק ועומדת בסתירה לטענות הנתבעת בעניין זה.

36. התובעת נחקרה באריכות על כל השינויים בסיווג העסק, הכנסותיה כשכירה/עצמאית או כשותפה בעסק ולעניין החלוקה בין השותפים, ומעדותה עולה כי העניין החשבונאי והדיווחים היו בתחום טיפולו של רואה החשבון.
התובעת הסבירה בעדותה כי כל השינויים בסיווג העסק (עסק עצמאי, שותפות, חברה) נעשה בהמלצה ובעצת רואי החשבון. (פרוטוקול דיון מיום 16.1.24 עמ' 39-41, עמ' 48 ש' 19, עמ' 93 ש' 9, ו-14-16). בעדותם של רו"ח גלית סלומון (פרוטוקול מיום 9.5.24 עמ' 149 ש' 1-2), ושל רו"ח דוד חנוכה (עמ' 154 ש' 4-11, ובעמ' 157 ש' 5-8), העידו כי השינויים האמורים נעשו לאחר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

התייעצות ועל פי המלצתם המקצועית. כך גם העיד בעלה של התובעת. (פרוטוקול מיום 16.1.24 עמ' 128 ש' 23-35).

עדותם של רו"ח סלומון ורו"ח חנוכה היתה קוהרנטית ונתנה הסבר מניח את הדעת לתמיהות שהעלתה הנתבעת לגבי המסמכים שהציגה. מדובר ברואי חשבון שאינם מצויים כיום בקשר מקצועי עם התובעת ובעלה אשר מיוצגים ע"י רו"ח בנבנישתי – יוגב – נספח כ'), כך שעדותם הינה של עדים חיצוניים ובלתי תלויים, נעדרים עניין בתוצאות ההליך.

37. מהמפורט לעיל, לאור העדויות שנשמעו והראיות שהוצגו ונסקרו, מתבקשת המסקנה לפיה דוחות רווח והפסד המבוקרים לשנים 2018-2019 שהוגשו במסגרת ראיות התובעת, הינם דוחות אותנטיים שעל בסיסם הוגשו הדיווחים למס הכנסה ובהתאם להם הופקו שומות מס הכנסה לשנות מס אלה.

על כן, לא הוכחה לבית המשפט טענת הנתבעת כי מדובר בדוחות פיקטיביים אשר אינם משקפים את הפעילות החשבונאית של העסק. מאותם טעמים, לא הוכחה טענת הנתבעת לפיה הדיווח המופיע בדוחות המבוקרים לגבי האחוז של התובעת ובעלה בשותפות פיקטיבי.

38. מהעדויות והראיות שהובאו הוכח כי המסמכים שהוגשו על ידי הנתבעת במסגרת 1/1, הם מסמכים שהועברו אליה במסגרת ניהול משא ומתן שנוהל בתביעתו של בעלה של התובעת שנפצע באותה התאונה.

בניגוד לטענת הנתבעת, לא הוכח לבית המשפט כי לתובעת כל קשר למסמכים אלה שהציגה הנתבעת. התובעת לא היתה צד להליך התביעה של בעלה, היא לא הגישה אותם, ולא הוכח כי הכירה אותם, לא ביקשה להסתמך עליהם בהליך זה. בנסיבות אלה, ככל שלנתבעת טענות הנוגעות למסמכים אלה, טענת מרמה ו/או הצגת מסמכים פיקטיביים במסגרת הליך משפטי אחר, מקומן ביחסים שבין הנתבעת לבין בעלה של התובעת, ואין להן כל נגיעה לתביעה של התובעת.

39. הנתבעת בסיכומיה טוענת כי אין לקבל את גובה המשכורות שמושכים התובעת ובעלה, ובמיוחד לגבי המשיכות מהחברה החל משנת 2021, שכן הם אלה שקובעים את גובה שכרה של התובעת מתוך מטרה להציג נתונים "מנופחים" כדי להאדיר את נזקה של התובעת.

שנת 2016 - על פי תלושי שכרה של התובעת, בעבודה בחודשים 04-05/2016, כעובדת שכירה בעסק של בעלה, שכרה עמד על 4,455 ₪ ברוטו/נטו לחודש. (תלושי השכר – נספח ג' 1- עמ' 202-3 לראיות התובעת).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

שנת 2017 - לאחר התאונה וחזרה לעבוד בעסק בחודש 07/2017, כעולה מדוח שומה לשנת 2017, הכנסתה בגין 6 חודשים כאמור בתדפיס רציפות תעסוקתית (07-12/2017), היתה בסך 49,019 (נספח ה' עמ' 223 לראיות התובעת), שהינם בממוצע סך 8,169 ₪ ברוטו לחודש, שהינם 7,971 ₪ נטו.

שנת 2018 - התובעת עבדה בעסק במעמד של שותפה, הכנסתה השנתית ע"פ שומה שנתית היתה 97,850 ₪, שהינם בממוצע 8,154 ₪ ברוטו לחודש, שהינם 7,958 ₪ נטו לחודש. אין בידי לקבל את תחשיב תובעת לפיה מאחר ולטענתה עבדה בפועל 8 חודשים בלבד בשנה זו מאחר והיתה בחופשת לידה במשך 4 חודשים יש לזקוף ההכנסה ל- 4 חודשים שכן, מדובר בעסק שותפות שהיה פעיל לאורך כל אותה שנה.

שנת 2019 - ע"פ שומת מס הכנסה השנתית של התובעת היתה 94,327 ₪ ברוטו, שהינם בממוצע 7,860 ₪ לחודש ברוטו, ובסך 7,705 ₪ נטו לחודש. התובעת טוענת בסיכומיה כי בשנה זו נעדרה מעבודה במשך 4 חודשים לאחר ניתוח שעברה הכתפה. מאותם טעמים שפורטו לעניין היעדרותה מעבודה בשנת 2018, נמצא כי התובעת שותפה בעסק, אשר הכנסתה הינה על בסיס הכנסה שנתית ולא הוצגו טעמים לסטות מכך.

40. מקום העבודה האחרון של התובעת טרם שהחלה לעבוד בעסקו של בעלה, הייתה כשכירה בחברת "איי.סי מרקטינג פאנד בע"מ", בתקופה שבין החודשים 11/14 ועד 07/2015. הכנסתה המצטברת בתלוש חודש 06/2015 עמדה על סך 43,045 ₪ (נספח ג' עמ' 212 לראיות התובעת), בממוצע סך של 7,174 ₪ ברוטו/נטו לחודש. נתון זה יש בו ללמד על פוטנציאל השתכרותה של התובעת בתקופה שלפני התאונה נשוא התביעה (מחודש 05/2016).

מכאן, שגובה הכנסתה של התובעת כשכירה בעסק של בעלה מחודש 04/2016 ובהמשך כשותפה בעסק החל משנת 2018, עמדה בהתאמה לגובה שכר זה, כך שאין בידי לקבל את טענת התובעת כי ההכנסה שדווחה על ידי התובעת הייתה הכנסה "מנופחת" שאינה תואמת את פוטנציאל השתכרותה של התובעת ו/או הכנסות ורווחי העסק בפועל.

התובעת העידה כי גובה המשכורות שמושכים התובעת ובעלה מן החברה החל משנת 2021, נקבעה "לפי ההכנסות שיש בחברה" ובעצת רואה החשבון. (פרוטוקול מיום 16.1.24 עמ' 93 ש' 21-27). רוי"ח סלומון העידה כי "זה היה ביעוץ של המשרד שלנו בהתאם לעשייה שלה בחברה" ובהתחשב בשיקולי מס. (עמ' 150 ש' 22, עמ' 149 ש' 21-18). עיון בדוחות הכספיים של החברה לשנת 2021 עולה, כי החברה סיימה את שנת 2021 עם הפסד של 32,498 ₪, כאשר חלקה של התובעת הינו כ-16,000 ₪, שנמשכו ביתר על ידי התובעת מעבר להכנסות החברה באותה שנה. (נספחים ח', ט' - בקשה מס' 44). לגבי השנים 2022 ו-2023 טרם נערכו דוחות כספיים (ראה :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

אישור רו"ח – נספח כ' – בקשה מס' 70), אולם הוגש מאזן בוחן לשנת 2022 (נספח י' – בקשה מס' 44), לפיו בשנה זו סיימה החברה עם רווח של 17,039 ₪. כמו כן, הוגש מאזן בוחן לחודשים 01-08/2023 (נספח טז' – בקשה 51), שהינו דו"ח חלקי שאינו מבוקר, המצביע על רווח של 5,975 ₪.

מהמפורט הוכח כי התובעת משכה משכורות המשקפות את כושר השתכרותה והכנסות העסק והחברה.

הפסד שכר לעבר

41. התובעת העידה כי עקב התאונה שהתה בתקופת מחלה במשך כשבעה חודשים (עד ליום 10.12.16), כאשר לטענתה בתקופה זו לא שולם לה שכר ונגרם לה הפסד שכר מלא. התובעת היתה מאושפזת בביה"ח מאיר בכפר סבא מיום 12.5.16 (מועד התאונה) ובהמשך באשפוז שיקומי במרכז הרפואי "בית הלב", בבת ים, ובמצטבר במשך 36 ימים לאחר התאונה. צרפה אישור מחלה קופ"ח מכבי עד ליום 10.12.16. (נספח די' לראיות התובעת).

ד"ר טיין, מומחה בתחום האורתופדי, קבע בחוות דעתו נכויות זמניות לתובעת – 100% - 3 שבועות ובהמשך 50% ל- 3 שבועות. נקבע בחוות הדעת כי לאחר תקופה זו נכותה הזמנית עד לניתוח מיום 2.9.19 שווה לנכותה הצמיתה.

עיון בתדפיס רציפות תעסוקתית במל"ל (נספח א' למוצגי הנתבעת), עולה כי לא דווחה התובעת למל"ל כמועסקת בעסק בעלה או כל מעסיק אחר, לאחר התאונה ועד לחודש 07/2017.

התובעת סבלה כתוצאה מהתאונה ממספר שברים, שבר בגליל המרוחק בבוהן רגל ימין, שבר באצבע 2 בכף רגל ימין, שבר בפיקה בברך שמאל וסבלה מכאבים בכתף שמאל אשר אובחנו בהמשך כקרע חלקי של SS וקרע של LHB, אשר הצריכו ניתוח ארטוסקופיה לתיקון הקרע שבוצע ביום 2.9.19.

לאור המפורט, ובהתאמה לתקופות האשפוז, קביעות המומחים בתחום האורתופדי והנפשי בחוות דעתם, והתיעוד הרפואי שצורף הוכח לבית המשפט כי התובעת לא עבדה ונגרם לה הפסד שכר מלא בתקופת החלמתה מהפציעה במשך 6 שבועות לאחר התאונה (12.5.16-23.6.16). שכרה של התובעת לפני התאונה עמד על סך 4,455 ₪ נטו לחודש, וכשהוא משוערך להיום בסך 5,500 ₪. לפיכך, פוסק לתובעת פיצוי בגין הפסד שכר בתקופה זו בסך של 8,250 ₪.

לגבי התקופה של כ- 12 חודשים, החל מיום 24.6.16 ועד ליום 1.7.17, המועד בו חזרה התובעת לעבוד בעסק של בעלה, ובשים למגבלות והנכות הזמנית שנקבעה בחוות הדעת האורתופדית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

והנכות הנפשית, מצאתי לפסוק לתובעת הפסד שכר בסכום גלובלי של 14,000 ש"ח. (סכום העומד בהתאמה לחישוב אקטוארי של הנכות הזמנית האורתופדית והנכות הנפשית, ושכרה של התובעת לפני התאונה).

42. אין בידי בית המשפט לקבל את טענת התובעת כי אין לפצות את התובעת בגין הפסדי שכר, שכן בעלה לא עבד בשנת 2016, לאחר שנפגע בתאונה, ולעסק לא היו הכנסות (נספח ד' לראיות התובעת), כך שלא היה מהיכן לשלם לתובעת שכר. מדובר בטענה שלוקה בכשל לוגי, שכן הפיצוי הנזיקי, תכליתו השבת מצבו של הנפגע לקדמותו, ובחינה מה היתה משתכרת התובעת אלמלא התאונה, ובנסיבות אלמלא התאונה, היתה התובעת וכן, בעלה עובדים, העסק היה פעיל ומצמיח הכנסה, כאשר זכותה של התובעת לפיצוי אינה מותנית בקיום/העדר הכנסה בעסקו של המעסיק.

43. התובעת טוענת בסיכומיה כי יש לחשב את הפסד שכרה של התובעת לעבר לתקופה שלאחר התאונה וחזרתה למעגל העבודה בחודש 07/2017 לפי השכר הממוצע במשק בסך 12,840 ₪ לחודש, המשקף לטענתה את כושר השתכרותה אלמלא התאונה. אין בידי בית המשפט לקבל טענה זו, שכן התאונה ארעה כשהתובעת היתה בגיל 29.5, לא לגביה חזקת קטינים ו/או צעירים בתחילת דרכם התעסוקתית, כאשר עיון בתדפיס רציפות תעסוקתית במל"ל עולה כי שכרה החודשי **טוים התאונה** מעולם לא עלה על סך של 7,174 ₪ נטו לחודש, כפי שפורט בסעיף 40 לפסק הדין.

44. מהראיות שהובאו עלה כי שכרה הממוצע של התובעת לאחר התאונה לא פחת אלא השבית.

על פי דו"חות שומה לשנים 2017-2021 (צורפו נספח ה' ראיות התובעת וכן נספח ז' בקשה מס' 44), בשנת 2017 שכרה הממוצע היה 7,971 לחודש, בשנת 2018 שכרה הממוצע 7,958 ₪ לחודש, בשנת 2019 שכרה הממוצע 7,705 ₪ לחודש. בשנת 2020 שכרה הממוצע 17,848 ₪ לחודש, שנת 2021 שכרה הממוצע 10,561 ₪. בשנת 2022 שכרה הממוצע 11,216 ₪ (על פי תלוש שכר חודש 12/2022, השכר השנתי המצטבר היה בסך 145,000 ₪, שהינם בממוצע סך 12,083 ₪ ברוטו, 11,216 ₪ נטו לחודש) (התלושים צורפו – נספח ה' לראיות התובעת). בשנת 2023 שכרה הממוצע עמד על 10,412 ₪ נטו לחודש. (על פי תלוש שכר חודש 12/2023 השכר השנתי המצטבר היה בסך 132,947 ₪, שהינם בממוצע סך 11,079 ₪ ברוטו, 10,412 ש"ח נטו לחודש- צורף כנספח יח' למוצגי התובעת).

המסקנה העולה מנתונים אלה הינה כי מאז חזרתה של התובעת לעבודה בעסק בחודש 07/2017 לא הוכח כי נגרם לתובעת ירידה או הפסדי השתכרות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

לפיכך, התביעה לפיצוי גלובלי לעבר לתקופה של 88 חודשים, מחודש 07/2017 ועד היום – דינה להידחות.
על פי המפורט לעיל, פוסק לתובעת פיצוי בגין הפסד שכר לעבר לתקופה שממועד התאונה ועד היום, בסך 22,250 ₪ (8,250 ₪ + 14,000 = 22,250 ₪).

הפסד השתכרות לעתיד

45. התובעת טוענת כי כתוצאה מן התאונה נגרע כושר השתכרותה לעתיד בשיעור של 29%, וכי את הפסד השתכרותה לעתיד יש לחשב לפי השכר הממוצע במשק בסך 12,840 ₪, גיל פרישה 67, ולהעמידו על סך 883,197 ₪.

46. התובעת ילידת 4.11.87 כיום כבת 37, כאשר לפנייה עוד כ- 30 שנה, עד לגיל פרישה 67.

כתוצאה מהתאונה נותרה לה נכות אורתופדית (ללא הנכות בגין הצלקות – האסתטיות הנעדרות משמעות תפקודית) בשיעור 15% ונכות נפשית בשיעור 7.5% ובסה"כ נכות רפואית משוקללת של 21.5%.

כפי שקבעתי הנכות הנפשית בעלת משמעות תפקודית מועטה, והנכות האורתופדית כוללת נכות בכתף שמאל (10%) וכן, נכויות קלות נוספות (2.5% בגין בהונות רגל ימין, 3.33% ברך שמאל) אשר אף הן בעלות משמעות תפקודית נמוכה.

כפי שקבעתי בפסק הדין, בשים לב לעבודתה המשרדית אשר אינה מצריכה עבודה פיזית מאומצת של התובעת, הפגיעה התפקודית של התובעת נמוכה משמעותית מהנכות הרפואית. עניין זה, אף עומד בהתאמה לעובדה שאף שחלפו למעלה מ- 8 שנים מהתאונה (12.5.16), לא חלה ירידה בכנסתה ושכרה של התובעת.

בהתאם להלכה הפסוקה גם אם לא נגרע שכרה של התובעת כמו במקרה זה לאחר התאונה, יש מקום לפסוק לתובעת פיצוי בגין ראש נזק של הפסד השתכרות לעתיד, שכן איש לא תוקע כף לידנו, כי בעתיד, במומה, עלולה הנכות להפריע ולהקשות על התובעת בתפקודה בעבודה. במיוחד נכונים הדברים מקום התובעת עובדת במסגרת חברה משפחתית אשר ככל שמסיבה כלשהי העסק יחדל להתקיים והתובעת תאלץ לחפש מקום עבודה חדש, אפשר שתבוא לידי ביטוי אותה גריעה מכושרה התעסוקתי.

“בהתאם לפסיקה יש לפסוק פיצוי גם למי שלא נגרע שכרו לאחר התאונה, מתוך הנחה ויכול ותוצאות התאונה ישפיעו לעתיד לבוא. הדרך הנאותה לפצות את התובעת במקרים אלה, היא בקביעת סכום גלובלי, שיקח בחשבון את מומו, את גילו ואת שנות העבודה שנותרו לו ותוך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

שיקולל העובדה שמומו עלול להפריע לקידומו ולמציאת עבודה דומה לכשיפלט מאותו מקום עבודה (השוו: ע"א 395/81 מנחם ברוק נ' הסנה, חברה ישראלית לביטוח [פורסם בנבו] (5/3/84), ע"א 4837/92 אליהו חברה לביטוח נ' ג'ורג' בורבה [פורסם בנבו] (23.11.94)).

47. בנסיבות, הנכות התפקודית של התובעת כתוצאה מהתאונה נמוכה משמעותית מהנכות הרפואית, וכאשר מאז התאונה חלפו למעלה מ- 8 שנים ולא חלה גריעה מהכנסתה, מצאתי לפסוק לתובעת פיצוי בגין ראש נזק של הפסד שכר לעתיד בסכום גלובלי בסך של 300,000 ₪, העומד בהתאמה למחצית מסכום תחשיב אקטוארי (בסיס השכר לעתיד – שכר חודשי ממוצע נטו של 10,412 ₪ לפי הכנסתה בשנת 2023, מקדם היוון 3% עד פרישה (67) ל- 30 שנה, נכות בשיעור 21.5% (הנכות המשוקללת ללא נכות בגין צלקות אסתטיות- הנעדרות משמעות תפקודית).

הפסד פנסיה

48. התובעת בסיכומיה מבקשת לפסוק לה פיצוי בגין הפסדי פנסיה לפי שיעור 12.5% מהפסדי השכר בעבר ובעתיד. בסיכומיה טוענת התובעת כי יש לפסוק לה פיצוי בראש נזק זה רק בגין תקופת עבודתה כשכירה, החל מחודש 04/2021 ואילך. הואיל ולא הוכח כי נגרם לתובעת הפסד שכר לעבר בתקופה בה עבדה כשכירה (מחודש 04/2021 ועד היום), אין לפצותה בגין רכיב זה לעבר. התובעת זכאית לפיצוי בגין הפסד פנסיה לעתיד בשיעור 12.5%, בסך של 37,500 ₪. ($37,500 = 12.5\% \times 300,000$ ₪).

עזרת צד ג'

49. התובעת מבקשת בסיכומיה לפסוק לה פיצוי בגין הוצאות עזרת הזולת לעבר בסכום גלובלי בסך 20,000 ₪, שכן נזקקה לעזרה מוגברת בפעולות היום יום מצד משפחתה בתקופות אי הכושר המלא ולאחריה בגין הקושי בביצוע פעולות פשוטות של היום יום. כמו כן, עותרת לפסוק פיצוי בגין עזרת הזולת לעתיד בסך 316,000 ₪ (השקול ל- 4 שעות עזרה שבועיות, עד תום תוחלת חייה).

50. עזרה בעבר הינה בבחינת נזק מיוחד הטעון הוכחה אשר תעיד על הוצאה שבה נאלץ לשאת בגין עזרת הזולת. התובעת לא הציג כל ראיה אשר תעיד על הוצאות כספיות בהן נשאה בעבר בגין עזרת הזולת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

"הפיצויים בשל עזרה במשק הבית, ייפסקו כאשר הוכח כי אמנם גרמה הפגיעה, ועתידה לגרום בעתיד הוצאות, שלא היו נגרמות לנפגע אלמלא הפגיעה. עצם הפגיעה ותוצאותיה, אין בהן, כשלעצמן, כדי לזכות את הנפגע בפיצוי בגין עזרה במשק הבית ועליו להוכיח שהנכות שבה לקה גרמה לו ועתידה לגרום לו בעתיד, הוצאות בשל צורך זה." (דוד קציר, פיצויים בשל נזק גוף, מהדורה שניה, עמ' 581).

על פי הפסיקה עצם קיומה של נכות אינה מזכה אוטומטית בפסיקת פיצוי בגין עזרת הזולת ויש להוכיח את הצורך בעזרה ושיעורה.

51. הנתבעת טוענת, כי התובעת חזרה לתפקוד מלא לאחר החלמתה מהתאונה, מעולם לא העסיקה עזרה בשכר ולא הוכיחה כי נזקקה לעזרת צד ג' כלשהי.

הנתבעת מציעה לשלם פיצוי גלובלי בגין ראש נזק זה בסך 10,000 ₪.

52. ההלכה היא, שאם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (דוד קציר, פיצויים בשל נזק גוף, התשנ"ח 1997, בעמ' 424, ראה גם ע"א 93/73 שושני נ' קראוז ואח', פ"ד כח(1) 277). לכן השאלה איננה אם התובעת קיבלה בפועל עזרת צד ג', אלא אם היתה זכאית לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לה בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב. התשובה לשאלה האחרונה יכול שתשפיע על שיעורו של הפיצוי.

53. אין חולק כי לאחר התאונה התובעת לא העסיקה עזרה בשכר, ורק בעדותה מיום 16.1.24 טענה לראשונה כי החלה להעסיק עוזרת לפני 5 חודשים. לא הובאה כל ראיה להעסקת עוזרת בשכר, העוזרת לא זומנה לעדות ולא ניתן לקשור את העזרה, אם בכלל לתאונה שארעה 8 שנים קודם לכן.

54. לאחר התאונה היה התובעת מצויה ב- 6 שבועות של אי כושר מלא, אשר בחלקם נמצאה באשפוז בביה"ח ובאשפוז שיקומי, במשך 36 ימים. בנוסף עברה ניתוח ביום 2.9.19 נמצאה בתקופת אי כושר מלא נוספת למשך 3 חודשים, ובהמשך 6 שבועות בשיעור 50% ועוד 6 שבועות 30%, בהם החלימה מהניתוח אורתופדי שעברה בכתף שמאל, כאשר בתקופה זו נדרשה לסיוע ועזרה מוגברים של בני משפחתה החורג מטיפול וסיוע הניתנים בשגרה. בנסיבות אלה, מצאתי לפסוק לתובעת פיצוי בסכום גלובלי בגין עזרת צד ג' לעבר בסך של 10,000 ₪.

בנסיבות העניין, חלפו למעלה מ- 8 שנים מהתאונה, כאשר התובעת לא נדרשה במשך כל התקופה הזו לעזרת הזולת בתשלום, ובשים לב לכך שנכותה האורתופדית (להוציא צלקות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

אסתטיות) הינה בשיעור של כ- 15%, המורכבת ממספר נכויות, מצאתי לפסוק פיצוי בגין ראש נזק זה לעתיד בסכום גלובלי בסך 20,000 ש"ח.

הוצאות נסיעה, הוצאות רפואיות ואחרות

55. התובעת בסיכומיה מבקשת לפצותה בגין ראש נזק של הוצאות רפואיות ונסיעות בסך גלובלי של 25,000 ₪. לטענתה עקב התאונה נדרשה להוצאות בגין טיפולים, בדיקות ואבזרי עזר אורתופדים (ברכיה, מתלה SLING), יעוץ רפואי פיזיותרפיה, תרופות (לרבות תרופות פסיכיאטריות), קנביס רפואי, נסיעות. התובעת צרפה לראיותיה קבלות בסך 30,601 ₪. (נספח ו' ו- טו', בקשות 49 ו-68).

כמו כן, עותרת לפיצוי בגין הוצאות רפואיות לעתיד, שעיקרן הוצאות טיפול קבוע בקנביס רפואי בעלות ל כ- 1,000 ₪ לחודש, ובהתחשב בתוחלת חייה של התובעת הצפויה של 48.5 שנים, מבוקש פיצוי גלובלי בסך 70,000 ₪ ובגין הוצאות נסיעה מוגברות לעתיד נוכח נכותה בברך שמאל ובכף רגל ימין, והקושי בהליכה, מבוקש פיצוי גלובלי של 92,000 ₪.

כנפגעת תאונת דרכים זכאית התובעת לקבל את מלוא הטיפולים (נפשי והאורתופדי) להם היא זקוקה באמצעות קופ"ח, שכן טיפולים אלה מכוסים על פי חוק ביטוח ממלכתי. מעיון בקבלות שצרפה התובעת לראיותיה עולה כי חלק נכבד מההוצאות הינו בגין רכישת קנביס רפואי. איש מהמומחים שמונו מטעם בית המשפט לא קבע צורך בטיפול ו/או בתרופה שאינה כלולה בסל הבריאות בכלל וקנביס בפרט. ד"ר טיין נשאל בחקירתו בנושא, אולם לא מצא מקום להמליץ על טיפול בקנביס. (עמ' 88 ש' 19-27).
בנסיבות, לא הוכח קיומו של צורך בקבלת טיפול רפואי בכאב באמצעות קנביס רפואי. על כן, לא מצאתי להכיר בהוצאות אלה.

בנסיבות אלה מצאתי לפסוק לתובעת פיצוי בגין ראש הנזק של הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד בסכום גלובלי של 20,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

כאב וסבל

56. בהתאם לתקנה 2(ב) לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו ממון), תשל"ו-1976, לשיעור הנכות הרפואית הצמיתה המשוקללת של התובעת הינה בשיעור 33% ו-38 ימי אשפוז בבית חולים, זכאית התובעת לפיצוי בראש נזק זה לסכום של 91,140 ₪.

57. מאשר הוצאות שהוציאה התובעת : אגרות בקשות מיום 10.8.21, 15.8.21, 24.11.22 בסך כולל של 109 ₪, הוצאות עדותם של רו"ח סלומון ורו"ח חנוכה כפי שנפסקו בהליך (סך 500 ₪ בגין כ"א מהם), הוצאות שליחויות ומסירות בסך כולל של 450 ₪ (ע"פ אסמכתאות שצורפו). סה"כ סכום ההוצאות (ללא אגרת בימ"ש) בסך 1,559 ₪.

58. התובעת טוענת בסיכומיה כי נוכח עדות המומחית בדבר קשר אפשרי (הגם שמרוחק ועקיף) בין הטנטון לתאונה, והעובדה שהתובעת סובלת מטנטון, דבר שהצדיק מינוי מומחה בתחום זה ובירורו בחקירה נגדית, אין מקום לחייב את התובעת בשכר המומחית (בו נשאה הנתבעת) ומבקשת לחייב את הנתבעת בשכר עדות המומחית בבית המשפט (2,500 ₪) במסגרת הוצאות המשפט. הנתבעת בסיכומיה דוחה טענות אלה ומפרטת טעמיה. עיון בחוות דעת בתחום הא.א.ג מעלה כי לא נקבעה נכות בתחום זה. גם לאחר חקירתה של המומחית בבית המשפט לא שינתה המומחית ממצאי ומסקנות חוות דעתה להיעדר נכות בגין טנטון כתוצאה מהתאונה. בנסיבות אלה, אין מקום לחייב את הנתבעת לשאת בהוצאות חקירתה של המומחית ויש לקבל את טענת הנתבעת לקיזוז הוצאות חוות הדעת שהוציאה בסך 5,850 ₪, מסכום הפיצוי.

ניכויים

59. לתובעת שולם על ידי הנתבעת תשלום תכוף בסך 8,000 ₪ (כולל שכר טרחת עו"ד ומע"מ), וזאת ביום 11.5.17, כאשר סכום זה משערך להיום הינו בסך 10,140 ₪, אותו יש לקזז מסכום הפיצוי. כפי שקבעתי לעיל, משלא נקבעה לתובעת נכות בתחום הא.א.ג יש לקזז מסכום הפיצוי עלות חוות הדעת בסך 5,850 ש"ח. סה"כ הניכויים – 15,990 ₪.

סוף דבר

60. סך הפיצוי המגיע לתובעת בגין הנזק הינו כדלקמן :

א. הפסד שכר בעבר – 22,250 ₪.

ב. הפסד שכר לעתיד (גלובלי) – 300,000 ₪.

ג. הפסד פנסיה – 37,500 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11817-05-21

- ד. הוצאות עזרת צד ג' – 30,000 ₪
- ה. הוצאות רפואיות ונסיעות – 20,000 ש"ח
- ו. כאב וסבל – 91,140 ₪.

סיכום ביניים : 500,890 ₪.

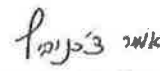
61. אשר על כן, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת פיצוי בגין נזקיה בסך של 500,890 ₪ בצירוף אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כחוק, ובתוספת ההוצאות שנפסקו בסך 1,559 ₪, כאשר מסכומים אלה יקוזז סכום הניכויים בסך 15,990 ₪.

הסכומים שנפסקו ישולמו תוך 30 ימים ממועד מתן פסק הדין, והיה ולא שולמו תוך מועד זה, יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד לתשלום בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בהתאם לדין.

המזכירות תשלח לצדדים את פסק הדין.

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ה, 21 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.

אמיר צ'נוביץ, שופט